Modelářský mistr podléhá pens. pojištění.

(Nález z 21. května 1926, č. 10875/26.)

Modelářský mistr Š. vykonával vyšší dozor k pracím jiných osob ve smyslu § 1, odst. 2. lit. e) a § 1 a), odst. 2. cís. nař. č. 138 z r. 1914. Dohlížel k pracím v truhlárně, přijímal dělníky do práce, přiděloval jim práci, zapisoval mzdy dělníků za účelem výplaty a kalkulace a vykonával jen příležitostně fysické práce jako rozměřování, pasování a podobné, nikoli hrubé práce. Ani v odvolání nevedla zaměstnavatelská firma důkazů o tom, že Š. nekonal ony práce, jež v rozhodnutí I. stolice byly uvedeny, nýbrž omezila se na tvrzení, že pracoval manuelně; nenavrhla-li důkazů, nemůže vytýkati, že žalovaný úřad po odvolání skutkové zjištění nedoplnil.

Vedení účetních knih, korespondence a vyclívání zboží zakládá pojistnou povinnost pensijní podle zákona z roku 1906 a cís. nařízení z roku 1914.

(Nález z 10. června 1926, č. 12049/26.)

Žalovaný úřad vysloviv, že O. zaměstnán byl převážně jako účetní, již tím přiznává mu charakter zaměstnance kontorního, který ve službách soukromých bývá považován za úředníka a o němž není pochybnosti, že koná duševní výkony služební. Při posuzování otázky pensijní povinnosti měl žalovaný úřad právem na mysli podstatné momenty pravidelné celkové činnosti účetního. Nelzeť přikládati přílišného významu odchylkám, jaké se u toho kterého zaměstnance jeví, pokud tyto nemění celý charakter jeho zaměstnání jako účetního a nevylučují příslušnost jeho do skupiny účetních. Jestliže uspořádání závodu, v němž O. byl zaměstnán, vyžadovalo i toho, aby jako účetní vyplňoval i nákladní listy a chodil vyclívati zboží, nelze v tom spatřovati takové okolnosti, které by O. ze skupiny zaměstnanců duševně činných (účetních) vylučovaly. Ostatně vyclívání zboží, tak jak bylo ve spisech vylíčeno, právem považoval úřad za činnost duševní, ježto nebylo věcí O. vyclené zboží jen odnésti, nýbrž zejména dbáti toho, aby clo bylo dle předpisu vybíráno, při čemž zejména obstarával i potřebné reklamace. Vyslovil-li tedy žalovaný úřad, že O. v době účinnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, č. 1 ř. z. z r. 1907, jako účetní, kterému náleželo vykonávati převážně duševní výkony služební, pensijní povinnosti podléhal, nelze ve výroku tom shledávati nezákonnosti. Cís. nařízení ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z., prohlašuje pak v § 1, odst. 2, lit. f) kancelářské a písárenské služby za převážně duševní služební výkony a v § 1 a), odst. 4. blíže kancelářskou a písárenskou službu vymezuje, uvádějíc zejména službu korespondenční, účetní a pokladní. V odst. 5. vylučuje určité činnosti ze služeb kancelářských nebo písárenských. Jestliže žalovaný úřad O., o němž má za zjištěno, že jako účetní vedl knihy, korespondenci, různé záznamy a inkasoval peníze, vyclíval zboží a psal nákladní listy, považoval za zaměstnance konajícího služby kancelářské a jako takového podrobil ho i podle cit. nařízení pensijní povinnosti, nelze v tom shledávati nezákonnosti. Také četné námitky stížnosti formálního rázu, vytýkající různé vady řízení, neshledal Nejvyšší správní soud odůvodněnými.